

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ΠΑΜ ΤΖΕΝΟΦ

ΤΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΜΕΝΑ
ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ
ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

ΓΚΡΕΪΣ

Νέα Υόρκη 1946

Αν δεν συνέβαινε αυτό το δεύτερο χειρότερο λάθος στη ζωή της Γκρέις Χίλι, ποτέ δεν θα είχε βρει τη βαλίτσα.

Στις εννέα και είκοσι το πρωί μιας Τρίτης, η Γκρέις θα έπρεπε να κατευθύνεται νότια, για το πρώτο από τα δύο λεωφορεία που έπαιρνε προκειμένου να κατέβει στο κέντρο της πόλης, στην καθημερινή της μετακίνηση από την πανσιόν όπου νοίκιαζε ένα δωμάτιο, στο Χελς Κίτσην, προς το γραφείο όπου εργαζόταν, στο Λόουερ Ιστ Σάιντ. Και πραγματικά ήταν στον δρόμο της για τη δουλειά. Όμως δεν βρισκόταν ούτε κατά διάνοια κοντά στη γειτονιά που είχε αρχίσει να αποκαλεί σπίτι της. Αντίθετα προχωρούσε βιαστικά νότια, στη λεωφόρο Μάντισον, μαζεύοντας τα μαλλιά της σ' έναν χαμηλό κότσο. Με μια σβέλτη κίνηση έβγαλε το παλτό της, παρά την παγωνιά, για να μπορέσει να αφαιρέσει και την πράσινη, στο χρώμα της μέντας, ζακέτα της. Δεν ήθελε ο Φράνκι να παρατηρήσει ότι ήταν

ακριβώς η ίδια που φορούσε στη δουλειά την προηγούμενη μέρα και να αναρωτηθεί για το αδιανόητο: αν η Γκρέις είχε πάει καθόλου σπίτι της.

Το κορίτσι σταμάτησε για να κοιταχτεί στο τζάμι ενός ψιλικατζίδικου. Μακάρι το μαγαζί να ήταν ανοιχτό και να μπορούσε να αγοράσει λίγη πούδρα για να κρύψει τα σημάδια στον λαιμό της ή να δοκιμάσει κάποιο άρωμα για να σκεπάσει τη μυρωδιά του χθεσινού μπράντι που είχε ανακατευτεί μ' εκείνη την «υπέροχη αλλά λάθος» μυρωδιά του άφτερ σείβ του Μαρκ, που τη ζάλιζε και την έκανε να νιώθει ντροπή σε κάθε της ανάσα. Ένας μεθύστακας καθόταν στη γωνία, βογκώντας μέσα στον ύπνο του. Κοιτάζοντας το γκριζό, κερένιο χρώμα του, η Γκρέις ένιωσε μια παράξενη αλληλεγγύη. Από το διπλανό δρομάκι ακούστηκε ο κρότος ενός κάδου απορριμμάτων, ένας ήχος που ταίριαξε στον ρυθμό με το σφυροκόπημα στο κεφάλι της. Όλη η πόλη της Νέας Υόρκης τής φαινόταν άρρωστη και πιωμένη. Ή ίσως την μπέρδευε με τον εαυτό της.

Ξαφνικές ριπές φλεβιατικού αέρα διέτρεξαν τη Μάντισον, κάνοντας τις σημαίες που κρέμονταν από τους ουρανοξύστες από πάνω της να πλαταγίζουν με μανία. Μια παλιά τσαλακωμένη εφημερίδα χόρευε μέσα σ' ένα χαντάκι. Ακούγοντας τις καμπάνες της Σεντ Άγκνες να σημαίνουν εννιάμισι πίεσε τον εαυτό της να ταχύνει το βήμα της, τρέχοντας σχεδόν, και το δέρμα της υγράνθηκε κάτω από τον γιακά της. Ο τερματικός σταθμός του Γκραντ Σέντραλ ορθωνόταν θεόρατος μπροστά της. Αν προχωρούσε λίγο παραπέρα, θα μπορούσε να στρίψει αρι-

στερά στην Τεσσαρακοστή Δεύτερη Οδό και να πάρει στη Λέξινγκτον το εξπρές λεωφορείο για το κέντρο.

Όμως καθώς πλησίαζε τη διασταύρωση με την Τεσσαρακοστή Τρίτη, είδε τον δρόμο μπροστά της μπλοκαρισμένο. Κατά μήκος βρίσκονταν τρία περιπολικά σταματημένα δίπλα δίπλα, αποκλείοντας τη Μάντισον κι εμποδίζοντας τον οποιονδήποτε να συνεχίσει προς τα νότια. Κάποιο αυτοκινητικό ατύχημα, υποπτεύθηκε στην αρχή η Γκρέις, παρατηρώντας τη μαύρη Στουντεμπέικερ που βρισκόταν διπλωμένη στα δύο κατά μήκος του δρόμου, ενώ ένα σύννεφο ατμού έβγαине από το καπό. Ετούτες τις μέρες συνωστιζόνταν στους δρόμους πιο πολλά αυτοκίνητα από ποτέ, διεκδικώντας χώρο μαζί με τα λεωφορεία, τα ταξί και τα φορτηγά που έκαναν διανομές. Όμως δεν φαινόταν να εμπλέκεται άλλο αυτοκίνητο. Ένα μοναχικό ασθενοφόρο ήταν αραγμένο στη γωνία. Οι τραυματιοφορείς δεν πηγαινοέρχονταν βιαστικά, αλλά στέκονταν γερμένοι πάνω στο όχημα και κάπνιζαν.

Η Γκρέις πλησίασε έναν αστυνομικό που το φουσκωμένο του πρόσωπο ξεπρόβαλλε από τον ψηλό γιακά της μπλε με χρυσά κουμπιά στολής του. «Συγγνώμη. Ο δρόμος θα είναι για πολλή ώρα κλειστός; Έχω αργήσει στη δουλειά μου».

Εκείνος την κοίταξε περιφρονητικά κάτω από το γείσο του καπέλου του λες και, παρ' όλες τις γυναίκες που είχαν δουλέψει ευσυνειδητα στα εργοστάσια για ν' αντικαταστήσουν τους άντρες που είχαν στρατολογηθεί κι είχαν φύγει από την πατρίδα κατά τη διάρκεια του πολέμου, η ιδέα μιας γυναίκας που εργαζόταν ήταν ακόμη για γέλια.

«Δεν μπορείτε να πάτε αποδώ» της απάντησε επίσημα.
«Και δεν θα μπορείτε για αρκετή ώρα».

«Τι συνέβη;» ρώτησε, όμως ο αστυνομικός στράφηκε από την άλλη. Η Γκρέις έκανε ένα βήμα εμπρός και τέντωσε τον λαιμό της για να δει.

«Μια γυναίκα χτυπήθηκε από ένα αυτοκίνητο και πέθανε» της είπε ένας άντρας δίπλα της με μάλλινη τραγιάσκα. Κοιτάζοντας το θρυμματισμένο παρμπρίζ της Στουντεμπέικερ, η Γκρέις ένιωσε ξαφνικά άρρωστη. «Τι κρίμα» κατάφερε τελικά να πει.

«Εγώ δεν είδα τι έγινε» απάντησε ο άντρας «όμως κάποιος είπε πως σκοτώθηκε ακαριαία. Τουλάχιστον δεν υπέφερε».

Τουλάχιστον. Αυτή ήταν μια λέξη που η Γκρέις άκουγε υπερβολικά συχνά, αφότου πέθανε ο Τομ. Τουλάχιστον η ίδια ήταν ακόμη νέα. Τουλάχιστον δεν υπήρχαν παιδιά – λες κι αυτό θα το έκανε με κάποιον τρόπο πιο υποφερτό. (Τα παιδιά, σκεφτόταν μερικές φορές, δεν θα ήταν βάρος, αλλά ένα κομμάτι του που θα έμενε πίσω για πάντα.)

«Ποτέ δεν ξέρεις ποτέ θα τελειώσουν όλα» αναλογίστηκε ο άντρας με την τραγιάσκα δίπλα της. Η Γκρέις δεν απάντησε. Ο θάνατος του Τομ ήταν κι αυτός απροσδόκητος, ένα ντελαπαρισμένο τζιπ στον δρόμο από τη στρατιωτική βάση προς τον σιδηροδρομικό σταθμό της Τζόρτζια, καθώς προορισμός του άντρα της ήταν η Νέα Υόρκη, όπου θα συναντούσε την Γκρέις πριν φύγει για τον πόλεμο. Τον αποκάλεσαν θύμα πολέμου, όμως στην πραγματικότητα ήταν απλώς άλλο ένα ατύχημα από αυτά που μπορούν να συμβούν οπουδήποτε.

Το φλας από τη φωτογραφική μηχανή κάποιου ρεπόρτερ άστραψε, κάνοντάς τη να βλεφαρίσει. Κάλυψε τα μάτια της και μετά οπισθοχώρησε στα τυφλά, τρύπωσε μέσα στο πλήθος που είχε σχηματιστεί, ψάχνοντας για αέρα ανάμεσα στους καπνούς των τσιγάρων, τον ιδρώτα και τα αρώματα.

Μακριά πια από το μπλόκο της αστυνομίας, η Γκρέις κοίταξε πάνω από τον ώμο της. Η Τεσσαρακοστή Τρίτη Οδός ήταν κι αυτή μπλοκαρισμένη προς τα δυτικά, εμποδίζοντάς τη να πάει αποκεί. Το να επιστρέψει στη Μάντισον και να βγει από την άλλη πλευρά του σταθμού θα της έπαιρνε τουλάχιστον άλλο ένα μισάωρο και θα την έκανε να αργήσει στη δουλειά της περισσότερο απ' όσο το είχε ήδη κάνει. Και πάλι αναθεμάτισε την προηγούμενη νύχτα. Αν δεν ήταν ο Μαρκ, δεν θα στεκόταν εδώ, χωρίς να έχει καμία άλλη επιλογή παρά να κόψει μέσα από τον Γκραντ Σέντραλ – το μέρος για το οποίο είχε ορκιστεί να μην ξαναπατήσει ποτέ το πόδι της.

Η Γκρέις στράφηκε και το κοίταξε. Ο Γκραντ Σέντραλ υψωνόταν μπροστά της και η πελώρια σκιά του σκοτείνιαζε το πεζοδρόμιο από κάτω του. Άνθρωποι που πηγαινοέρχονταν στις δουλειές τους ξεχύνονταν αδιάκοπα από τις πόρτες του. Φαντάστηκε το εσωτερικό του σταθμού, την αίθουσα όπου δεσμίδες φωτός τρύπωναν μέσα από τα ζωγραφισμένα τζάμια των παραθύρων, το μεγάλο ρολόι όπου συναντιόντουσαν φίλοι κι εραστές. Δεν ήταν το μέρος που δεν άντεχε να βλέπει, αλλά οι άνθρωποι. Τα κορίτσια με τα κερασένια κραγιόν τους, που πίεζαν με τις γλώσσες τους τα δόντια τους για να σιγουρευτούν πως το χρώμα δεν είχε κολλήσει πάνω τους και που έσφιγγαν τις

τσάντες τους με προσδοκία. Τα φρεσκοπλυμένα παιδιά που έδειχναν υπερβολικά αγχωμένα στη θέα ενός πατέρα που δεν μπορούσαν να θυμηθούν, γιατί όταν είχε φύγει εκείνα μόλις έκαναν τα πρώτα τους βήματα. Τους στρατιώτες με τις στολές τους τσαλακωμένες από το ταξίδι να πηδούν στην αποβάθρα κρατώντας μαραμμένες μαργαρίτες. Την επανένωση, που ποτέ δεν θα ήταν η δική της.

Θα έπρεπε να τα παρατήσει απλώς και να πάει σπίτι. Λαχταρούσε ένα ωραίο μπάνιο, ίσως κι έναν υπνάκο. Όμως έπρεπε να πάει στη δουλειά. Ο Φράνκι είχε συνέντευξη με μια οικογένεια Γάλλων στις δέκα και τη χρειαζόταν να κρατάει σημειώσεις. Και κατόπιν θα έρχονταν οι Ρόζενμπεργκ, ζητώντας έγγραφα για τη στέγαση. Υπό κανονικές συνθήκες, αυτό ήταν που αγαπούσε στη δουλειά της, το ότι χανόταν μέσα στα προβλήματα των άλλων. Όμως σήμερα ένιωθε ιδιαίτερα βαριά στους ώμους της τούτη την ευθύνη.

Όχι, έπρεπε να προχωρήσει μπροστά και υπήρχε μόνο μία επιλογή. Ισιώνοντας τους ώμους της, η Γκρέις κατευθύνθηκε προς τον Γκραντ Σέντραλ.

Πέρασε την πόρτα του σταθμού. Ήταν η πρώτη φορά που βρισκόταν εδώ από εκείνο το απόγευμα που είχε καταφθάσει από το Κονέκτικατ φορώντας το καλύτερο μεταξωτό της φόρεμα, χτενισμένη στην τρίχα, με μπούκλες τύπου «βίκτορι ρολς» και από πάνω το στρογγυλό καπελάκι της. Ο Τομ δεν είχε φτάσει με το δρομολόγιο των τρεις από Φιλαδέλφεια, όπου θα έπρεπε να είχε αλλάξει τρένο, όπως ήταν αναμενόμενο, κι η Γκρέις υπέθεσε πως είχε χάσει την ανταπόκριση. Όταν δεν βγήκε ούτε από το επόμενο τρένο, άρχισε κάπως ν' ανησυχεί. Έλεγε τον πίνακα μηνυμάτων

δίπλα στο κουβούκλιο των πληροφοριών στο κέντρο του σταθμού, όπου οι άνθρωποι στερέωναν σημειώματα, για την περίπτωση που ο Τομ είχε έρθει πιο νωρίς ή εκείνη για κάποιον λόγο δεν είχε καταφέρει να τον βρει. Δεν είχε κανέναν τρόπο να έρθει σ' επαφή μαζί του ή να ελέγξει πού βρίσκεται και δεν μπορούσε να κάνει τίποτε άλλο παρά να περιμένει. Έφαγε ένα χοτ ντογκ χαλώντας το κραγιόν της και το ένωσε ξινό στο στόμα της, διάβασε τις επικεφαλίδες των εφημερίδων στο περίπτερο για δεύτερη και μετά για τρίτη φορά. Τρένα έρχονταν και άδειαζαν, σκορπίζοντας στην αποβάθρα στρατιώτες που θα μπορούσαν να είναι ο Τομ, όμως δεν ήταν. Την ώρα που είχε φτάσει και το τελευταίο νυχτερινό τρένο, στις οχτώ και μισή, την είχε τρελάνει πια η ανησυχία. Ο Τομ ποτέ δεν θα την άφηνε να στέκεται και να περιμένει. Τι είχε συμβεί; Τελικά, ένας υπολοχαγός με καστανά μαλλιά, που τον θυμήθηκε πως ήταν στην τελετή κατάταξης του Τομ, ήρθε προς το μέρος της με μια έκφραση τρόμου κι εκείνη κατάλαβε. Ακόμη μπορούσε να νιώσει τα ανοίκια χέρια του να την κρατούν καθώς τα γόνατά της λύγιζαν.

Ο σταθμός τώρα έμοιαζε όπως ήταν εκείνη τη νύχτα, ένα εργώδες, ασταμάτητο ποτάμι από ανθρώπους που πηγαينوέρχονταν στις δουλειές τους κι από ταξιδιώτες, αδιάφορος για τον ρόλο που είχε παίξει γιγαντωμένος στο μυαλό της τόσους μήνες τώρα. *Απλώς διάσχισέ τον*, είπε από μέσα της ενώ η πλατιά έξοδος στην πέρα άκρη του σταθμού την καλούσε σαν φάρος. Δεν έπρεπε να σταθεί και να θυμηθεί.

Ένωσε κάτι πάνω στο πόδι της να τραβιέται απροσδό-

κητα, σαν το τάνυσμα δαχτύλων μικρού παιδιού. Η Γκρέις σταμάτησε και κοίταξε πίσω της. Απλώς είχε φύγει ένας πόντος στις νάιλον κάλτσες της. Μήπως το είχαν κάνει τα χέρια του Μαρκ; Το σκίσιμο όλο και μεγάλωνε πια σε κάθε της βήμα, σχεδόν διέτρεχε τη γάμπα της. Την κυρίεψε η επιθυμία να τις βγάλει.

Έτρεξε προς τις σκάλες που οδηγούσαν στις δημόσιες τουαλέτες τού κάτω επιπέδου. Περνώντας μπροστά από ένα παγκάκι, παραπάτησε και σχεδόν έπεσε. Το πέλμα της γύρισε προκαλώντας ένα κύμα πόνου που διαπέρασε τον αστράγαλό της. Προχώρησε κουτσαίνοντας μέχρι το παγκάκι και σήκωσε το πόδι της, υποθέτοντας πως το τακούνι που δεν είχε φτιάξει ακόμη σωστά είχε βγει πάλι. Όμως το παπούτσι εξακολουθούσε να είναι μια χαρά. Όχι, υπήρχε κάτι που προεξείχε κάτω από το παγκάκι που μόλις είχε προσπεράσει, κι αυτό την είχε κάνει να παραπατήσει. Μια καφετιά βάλιτσα ήταν σπρωγμένη πρόχειρα στον κενό χώρο. Κοίταξε γύρω της ενοχλημένη ενώ αναρωτιόταν ποιος θα μπορούσε να είναι τόσο ανεύθυνος ώστε να την παρατήσει έτσι, όμως δεν υπήρχε κανείς εκεί γύρω και οι υπόλοιποι άνθρωποι προσπερνούσαν χωρίς να δίνουν σημασία. Ίσως ο ιδιοκτήτης της είχε πάει μέχρι τις τουαλέτες ή να πάρει εφημερίδα. Την έσπρωξε πιο μέσα, κάτω απ' το παγκάκι, έτσι ώστε να μη σκοντάψει κανείς άλλος πάνω της, και συνέχισε να περπατάει.

Έξω από την πόρτα της τουαλέτας των γυναικών η Γκρέις παρατήρησε έναν άντρα ντυμένο με μια κουρελιασμένη στολή να κάθεται κάτω. Για ένα φευγαλέο λεπτό χάρηκε που ο Τομ δεν έζησε για να γυρίσει από τον πόλεμο

τσακισμένος απ' όσα είχε δει. Θα είχε πάντα τη χρυσή του εικόνα, τέλεια και δυνατή. Δεν θα επέστρεφε σπίτι γεμάτος ουλές, όπως τόσοι και τόσοι που τώρα εκείνη έβλεπε, πασχίζοντας να καλύψει τα κομμάτια του με ένα γενναίο προσωπίο. Η Γκρέις έβαλε το χέρι στην τσέπη της για να βρει τα τελευταία της ψιλά, προσπαθώντας να μη σκέφτεται τον καφέ που τόσο πολύ λαχταρούσε και που τώρα θα έπρεπε να ξεχάσει. Έχωσε τα χρήματα στη ρυτιδιασμένη παλάμη του άντρα. Της ήταν αδύνατον να αδιαφορήσει.

Συνέχισε για τις τουαλέτες των γυναικών, κλειδώθηκε σ' ένα χώρισμα κι έβγαλε τις κάλτσες της. Μετά πήγε μέχρι τον καθρέφτη να φτιάξει τα κατάμαυρα μαλλιά της και ξαναέβαλε από το κραγιόν της, μάρκας Coty, δοκιμάζοντας στην κερένια του υφή όλα όσα είχαν συμβεί την προηγούμενη νύχτα. Στον διπλανό νιπτήρα μια γυναίκα νεότερή της ίσιωνε το παλτό της πάνω από τη στρογγυλή κοιλιά της. Κατά τα φαινόμενα παντού υπήρχαν έγκυες, οι καρποί τόσο πολλών χαρούμενων επανενώσεων με τα αγόρια που γυρνούσαν στην πατρίδα από τον πόλεμο. Η Γκρέις ένωθε τη γυναίκα να κοιτάζει την ατημέλητη εμφάνισή της. Ξέροντας.

Έχοντας επίγνωση πως πια είχε αργήσει ακόμα περισσότερο στη δουλειά, βγήκε βιαστικά από τις τουαλέτες. Διασχίζοντας για άλλη μια φορά τον σταθμό, παρατήρησε τη βαλίτσα όπου πάνω της είχε σκοντάψει λίγα λεπτά πιο πριν. Ήταν ακόμη αφημένη κάτω από το παγκάκι. Αργά, προχώρησε προς τα εκεί, κοιτώντας γύρω της μην τυχόν κι ερχόταν κανείς να τη διεκδικήσει.

Όταν δεν το έκανε κανείς, η Γκρέις γονάτισε για να τη

μελετήσει από κοντά. Δεν υπήρχε τίποτε το τρομακικά αλλόκοτο πάνω της, ήταν όμοια με χιλιάδες άλλες βαλίτσες που οι ταξιδιώτες κουβαλούσαν στον σταθμό καθημερινά, με μια φθαρμένη φιλντισένια λαβή που ήταν πιο ωραία από τις περισσότερες. Μόνο που ετούτη την αποσκευή δεν την κουβαλούσαν· ήταν τοποθετημένη κάτω από ένα παγκάκι, χωρίς κανείς να την προσέχει. *Παρατημένη*. Μήπως την είχε χάσει κάποιος; Σταμάτησε μ' έναν στιγμιαίο δισταγμό, γιατί θυμήθηκε μια ιστορία που μιλούσε για μια τσάντα κατά τη διάρκεια του πολέμου που στην πραγματικότητα ήταν βόμβα. Όμως αυτά είχαν τελειώσει, ο κίνδυνος της εισβολής ή οποιασδήποτε άλλης επίθεσης που κάποτε έμοιαζε να караδοκεί σε κάθε γωνία τώρα έσβηνε.

Η Γκρέις μελέτησε τη βαλίτσα μήπως κάτι πάνω της δήλωνε σε ποιον ανήκε. Υπήρχε ένα όνομα γραμμένο με κιμωλία στη μια της πλευρά. Θυμήθηκε ταραγμένη μερικούς από τους πελάτες του Φράνκι, επιζήσαντες του πολέμου, που οι Γερμανοί είχαν υποχρεώσει να γράψουν τα ονόματά τους στις βαλίτσες τους, με την ψεύτικη υπόσχεση πως κάποτε θα ξανάβρισκαν τα υπάρχοντά τους. Σ' ετούτη εδώ υπήρχε μία και μόνη λέξη: *Τριγκ*.

Η Γκρέις σκέφτηκε τις επιλογές της: να το πει σε κάποιον αχθοφόρο ή απλώς να φύγει. Είχε αργήσει στη δουλειά. Όμως η περιέργεια την έτρωγε. Ίσως να υπήρχε κάποια ταμπελίτσα μέσα. Ψαχούλεψε το κούμπωμα. Εκείνο μ' ένα τίνιγμα άνοιξε κάτω από τα δάχτυλά της κατά τα φαινόμενα από μόνο του. Η Γκρέις βρέθηκε να σηκώνει το σκέπασμα μερικά εκατοστά. Κοίταξε πάνω απ' τον ώμο της, λες κι από λεπτό σε λεπτό μπορούσαν να την πιάσουν στα πράσα.

Μετά κοίταξε μέσα στη βαλίτσα. Ήταν τακτικά φτιαγμένη υπήρχε μια βούρτσα για τα μαλλιά με ασημένια πλάτη, μια πλάκα σαπούνη λεβάντα Γιάρντλεϊ που δεν είχε ανοιχτεί χωμένη σε μια από τις πάνω γωνίες, και γυναικεία ρούχα διπλωμένα με τέλειες τσακίσεις. Υπήρχε ένα ζευγάρι μωρουδίστικα παπούτσια στερεωμένα στο πίσω μέρος της βαλίτσας, χωρίς όμως κανένα άλλο κομμάτι παιδικού ρουχισμού.

Έξαφνα, το να κοιτάζει τη βαλίτσα τής φάνηκε ως μια ασυγχώρητη εισβολή στην προσωπική ζωή κάποιου (και φυσικά αυτό ήταν). Γρήγορα τράβηξε πίσω το χέρι της. Κάνοντάς το, κάτι γλίστρησε πάνω στον δείκτη της. «Αχ!» φώναξε δυνατά, χωρίς να το θέλει. Εμφανίστηκε μια γραμμή από αίμα κάπου δυο πόντους μακριά ή και παραπάνω, που ήδη φάρδαινε γεμίζοντας κόκκινες φυσαλίδες. Έβαλε το δάχτυλό της στο στόμα της, ρουφώντας την πληγή για να σταματήσει το αίμα. Μετά άπλωσε το καλό της χέρι μες στη βαλίτσα, γιατί ήθελε να ξέρει τι την έκοψε, ξυράφι ή μαχαίρι;

Κάτω από τα ρούχα βρισκόταν ένας φάκελος, κάπου πέντε χιλιοστά παχύς. Η αιχμηρή άκρη του χαρτιού είχε κόψει το χέρι της. Άφησέ το, της φάνηκε πως είπε μια φωνή μέσα της. Όμως, ανίκανη να σταματήσει, άνοιξε τον φάκελο.

Μέσα βρισκόταν ένα πάκο φωτογραφίες, τυλιγμένες προσεκτικά σ' ένα κομμάτι δαντέλα. Η Γκρέις τις έβγαλε έξω και, ενώ το έκανε, μια σταγόνα αίμα έσταξε από το δάχτυλό της πάνω στο ύφασμα, λεκιάζοντάς το ανεπανόρθωτα. Όλες όλες θα ήταν καμιά ντουζίνα φωτογραφίες που η καθεμιά τους εικόνιζε κι από μια νεαρή γυναίκα. Οι γυναίκες ήταν τόσο ανόμοιες, που δύσκολα θα μπορούσαν να συνδέονται μεταξύ τους. Μερικές φορούσαν στρατιω-

τικές στολές, άλλες καλοσιδερωμένες μπλούζες ή πουλόβερ. Καμιά τους δεν πρέπει να ήταν μεγαλύτερη από είκοσι πέντε χρονών.

Κρατώντας τις φωτογραφίες αυτών των ξένων κοριτσιών ένιωσε τόσο αδιάκριτη, τόσο λάθος. Ήθελε να τις βάλει στην άκρη, να ξεχάσει πως τις είδε. Όμως τα μάτια του κοριτσιού στην επάνω φωτογραφία ήταν σκοτεινά και της έγνεφαν. Ποια ήταν;

Και τότε ακούστηκαν σειρήνες έξω από τον σταθμό κι ένιωσε πως ίσως σήμαιναν γι' αυτή, πως η αστυνομία ερχόταν να τη συλλάβει που άνοιξε τη βαλίτσα κάποιας άλλης γυναίκας. Βιαστικά η Γκρέις προσπάθησε να ξανατυλίξει τις φωτογραφίες μέσα στη δαντέλα και να τοποθετήσει όλο το πακετάκι πίσω στη βαλίτσα. Όμως η δαντέλα μαζεύτηκε και δεν μπορούσε να βάλει το πακέτο ξανά μες στον φάκελο. Οι σειρήνες είχαν γίνει πιο δυνατές τώρα. Δεν είχε χρόνο. Στα κρυφά, έχωσε τις φωτογραφίες στη δική της κρεμαστή τσάντα κι έσπρωξε με το πόδι της τη βαλίτσα ξανά κάτω από το παγκάκι, έτσι που να μη φαίνεται.

Μετά έσπευσε να βρει την έξοδο, ενώ το τραύμα στο δάχτυλό της την πονούσε. «Θα έπρεπε να το ξέρω» μούρμούρισε μόνη της «πως δεν θα μου 'βγαине σε καλό το να μπω μέσα σε τούτον τον σταθμό».

ΤΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΜΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΜΑΝΧΑΤΑΝ, 1946

Η Γκρέις Χίλι έχασε τον άντρα της κατά τη διάρκεια του πολέμου και προσπαθεί να φτιάξει τη ζωή της από την αρχή. Ένα πρωινό, πηγαίνοντας στη δουλειά της, βρίσκει μια παρατημένη βαλίτσα στον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό. Ανοίγοντάς την ανακαλύπτει τις φωτογραφίες δώδεκα γυναικών.

Οι φωτογραφίες εξάπτουν την περιέργειά της και σύντομα η Γκρέις ξεκινά έρευνα για τον εντοπισμό αυτών των γυναικών. Έτσι θα ανακαλύψει ότι η βαλίτσα ανήκε στην Έλανορ Τριγκ, την αρχηγό ενός δικτύου μυστικών πρακτόρων που επιχειρούσαν κατά τη διάρκεια του πολέμου στην κατεχόμενη Ευρώπη.

*Ποιο μυστήριο καλύπτει την τύχη αυτής
της ομάδας μυστικών πρακτόρων;
Ποιες ριψοκίνδυνες αποστολές ανέλαβαν;
Κατάφεραν να επιβιώσουν;*

Η έρευνα της Γκρέις θα ξεδιπλώσει μια συναρπαστική ιστορία συντροφικότητας και θάρρους που στο επίκεντρό της βρίσκεται μια ομάδα γυναικών μυστικών πρακτόρων κατά τη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Με ζωηρή πένα και εμπνευόμενη από πραγματικά γεγονότα, η συγγραφέας Παμ Τζενόφ φωτίζει τους απίστευτους ηρωισμούς των γενναίων γυναικών του πολέμου και υφαίνει μια αξιομνημόνευτη αφήγηση γεμάτη κινδύνους, βουτηγμένη στο μυστήριο και στην αγωνία.